

– Помощ, дядо! Сестра ми пак изчезна! Много ме ядосва! Уж щяхме да излизаме, уж щяхме да играем, но нея пак я няма! Винаги прави така, сякаш пропада вгън земя. И винаги трябва да я търся къде ли не – навсякъде, където се сетиш!

– Спокойно! Не може да е изчезнала
съвсем безследно. Я да се огледаме за
някоя от нейните шнолички за коса!
Ще ти помогна да я потърсим, но
ти най-добре я познаваш и най-добре
знаеш къде може да е отишла.

– Ами... Тя много харесва твоята
градина, дядо, и обича да седи на ей
онова дърво с крушите и птиците.
Да огледаме първо него!

Може да е при птиците, защото
ги обича много. Винаги се събужда
рано, за да ги слуша по хлад, когато
те пеят най-силно. Казва, че разбира
какво си чуруликат – всяка тяхна
думичка. Птиците можели да говорят
пomeжду си. Истина ли е, дядо?

– Кои знае! Не знам. Истината
е особено нещо, трудно е да я
разбереш. Едно нещо може да е
истина според някои и в същото
време да не е истина според други.

– Хайде да се издигнем в небето!
Сестра ми мечтае да лети високо
сред облаците – също като
чайките. Исква да гледа как всички
големи неща постепенно стават
все по-малки и накрая изчезват.

Двамата с нея обичаме да
гледаме облаците. Чудя се какво
ли представляват те – толкова
са големи, но в същото време
изглеждат меки и нежни.
Сестра ми обещава да ми разкаже
повече за тях, когато порасна
и мога да разбирам повече.

